

Hồi 14

Hương Lư Thạch Thất

N

ối với Hồng Đăng Phu Nhân, đây là lần đầu tiên mục gặp phải kinh địch, càng đấu càng thấy kinh tâm!

Đưa mặt liếc trộm Mai Quân Bích thấy chàng khí định thần nhàn, trên khuôn mặt tuần tú hiện đầy anh khí, bàn tay trái nắm lại để lên ngang ngực.

Đó là chàng đã ngầm vận dụng Ban Nhược Thần Công phối hợp với Chuẩn Đề Kiếm Pháp.

Chẳng trách nào cứ mỗi chiêu mỗi kiếm đều sinh ra áp lực rất lớn, đồng thời nội lực của chàng tiết ra liên miên bất tận.

Hồng Đăng Phu Nhân chỉ phân thần trong thoáng chốc, Mai Quân Bích liền hú dài một tiếng, kiếm hóa cầu vồng, tinh quang phát xạ tám hướng phát ra một lúc tám kiếm đánh giạt thanh trường kiếm của đối phương, thừa cơ đâm kiếm vào không môn.

Hồng Đăng Phu Nhân thất kinh vội nhảy lùi lại một bước.

Trong lúc này mục chỉ có hai con đường lựa chọn: một là tiếp tục lùi để đối phương chiếm được tiền cơ.

Tình thế đã rõ, hai người sức lực bình lực địch, một khi mất tiền cơ tức chẳng bao giờ chiếm lại được nữa, việc bại thủ chỉ là sớm muộn mà thôi!

Con đường thứ hai là lấy công hoàn công.

Quyết định rất nhanh, Hồng Đăng Phu Nhân vừa lùi lại một bước, trường kiếm đã biến chiêu thành Tiên Nhân Chỉ Lộ đâm vào mũi kiếm địch nhân vừa đâm tới.

Võ công của đại ma nữ này đã tới mức xuất thần nhập hóa.

Ngay lúc thất thủ phải lùi về, mục cũng kịp đề tụ công lực toàn thân vào mũi kiếm phát đối địch.

- Choang

Vang lên âm thanh chát chúa điếc cả màng tai cùng một đốm lửa bùng lên chói lòà rợp mắt.

Sau đó tất cả đều đình chỉ, kiếm quang biến mất, kiếm khí lặng đi.

Hai nhân ảnh tách nhau ra.

Đấu trường lập tức tĩnh lặng.

Hơn hai chục người vây quanh quan chiến cảm thấy tim mình như chực vỡ ra, ngưng mục nhìn hai đối thủ.

Cả Mai Quân Bích lẫn Hồng Đăng Phu Nhân đều đứng thế chữ “Đình” cách nhau bảy thước, mắt dán vào nhau, tay cầm chắc trường kiếm, hai mũi kiếm dính chặt lại với nhau.

Hiển nhiên hai người đang đấu nội lực thông qua thanh kiếm.

Ai cũng biết rằng đây là giai đoạn quyết liệt nhất, hung hiểm nhất của cuộc chiến, và kết quả là trả giá bằng một hoặc cả hai sinh mạng...

Bởi thế hơn hai chục người đứng bên ngoài chỉ chú mục nhìn vào, không ai dám thở mạnh.

Trên đỉnh núi gió đêm phơ phất.

Ngoài tiếng gió thổi qua kẽ lá, không còn một âm thanh nào khác, có chăng là mỗi người nghe được tiếng đập của chính quả tim mình.

Thời gian chậm chạp trôi qua.

Hai đối thủ trán bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

Những người đứng ngoài quan chiến cũng lấm tấm mồ hôi.

Cuối cùng Hồng Đăng Phu Nhân thở hắt ra một hơi, tả chưởng đưa lên nhằm thẳng ngực đối phương đánh sang!

Mai Quân Bích cũng đưa tả chưởng để sẵn trước ngực đánh ra nghênh chiêu!

Chưởng kinh tiếp nhau nổ bình một tiếng, hai đối thủ cả người lẫn kiếm đều bị bức lùi.

Hồng Đăng Phu Nhân lùi về hai bước, sắc mặt tái xanh nhưng môi nở nụ cười, mặc dù không được tự nhiên lắm.

Mụ lên tiếng:

- Tiểu huynh đệ! Kiếm pháp và công lực của ngươi quả thật siêu phàm! Đại thư khâm phục tự đáy lòng!

Dứt lời tra kiếm vào bao, quay người ra lệnh cho thuộc hạ:

- Chúng ta đi!

Mười sáu tên hồng y thiếu nữ vẫn giương cao đèn lồng cúi người đồng thanh dạ ran một tiếng.

Mai Quân Bích chợt quát lên:

- Khoan đã!

Hồng Đăng Phu Nhân mới đi được hai bước hơi sững người dừng bước, quay lại nhìn Mai Quân Bích nhíu mày nói:

- Này! Tiểu huynh đệ! Người thấy rằng vì chưa phân thắng phụ nên muốn cùng đại thư tiếp tục thi đấu nữa chăng? Ta chẳng đã nói khâm phục tiểu huynh đệ người rồi là gì?

Mai Quân Bích thấy Hồng Đăng Phu Nhân hiểu sai ý mình, liền tra kiếm vào vỏ, mắt vẫn nhìn đối phương nghiêm giọng đáp:

- Không phải thế đâu. Tiểu sinh chỉ muốn hỏi một câu...

Hồng Đăng Phu Nhân à một tiếng nói:

- Thì ra là vấn đề mà tiểu huynh đệ người đề xuất trước trận đấu...

Mụ trầm ngâm một lúc, nói tiếp:

- Thôi được! Đại thư ta đã chấp nhận dù thắng hay bại cũng sẽ trả lời, bây giờ không thắng không bại, người cứ hỏi đi!

Mai Quân Bích hỏi:

- Xin thỉnh phu nhân một câu. Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng lão tiền bối hiện ở đâu?

Thượng Quan Yến nghe hỏi đến ngoại công mình, trong lòng hết sức căng thẳng, mở to đôi mắt đen láy chăm chăm nhìn Hồng Đăng Phu Nhân.

Hồng Đăng Phu Nhân lại à một tiếng nói:

- Thì ra tiểu huynh đệ người hỏi về Võ lão anh hùng! Ngày hôm đó ta chỉ nhận lời phó thác của Giáo chủ Thiên Lý Giáo Ôn Hoàng Đạo Nhân Sử Trường Phong giúp mấy tên Đàn chủ bắt lão anh hùng, nhưng sau đó đã thả ra rồi kia mà? Ai còn rồi hơi mà dính vào việc đó làm gì nữa chứ?

Thôi Huệ chợt quát lên:

- Mai đại ca! Đừng nghe mụ ta nói dối! Ngày hôm đó, sau khi Võ lão anh hùng thất tích, tiểu muội và Mẫn thư thư chia nhau đuổi theo, chính yêu nữ này đã sai mấy nha đầu cố tình đánh lạc hướng lừa đến Ca Lạc Sơn Trang này, sau đó còn mai phục dùng mê hương ám toán rồi bắt đi, cả Yến muội cũng bị bắt tới đây. Ca Lạc Sơn Trang chẳng phải là sào huyệt của mụ, vậy làm sao lại đến đúng lúc như vậy? Còn dám chối nữa sao? Mai đại ca đừng thả yêu phụ đó đi!

Thôi Huệ vừa nói vừa đưa mắt nhìn Hồng Đăng Phu Nhân đầy thách thức, bởi vì nàng tin rằng có Mai đại ca ở hiện trường tất yêu nữ đó chẳng làm gì được.

Giá như lúc khác thì một ma nữ giết người không nháy mắt như Hồng Đăng Phu Nhân đã đánh nát thân Thôi Huệ mà chẳng cần suy tính gì. Nhưng hôm nay mụ ôn hòa hơn, vẫn giữ nguyên nụ cười quyến rũ nói:

- Vị muội muội này nói sai rồi! Chủ nhân Ca Lạc Sơn Trang là người khác, còn đại thư là Phó Giáo chủ Huyền Nữ Giáo chỉ tiện đường ghé qua đây mà thôi, không dính dáng gì đến Võ lão anh hùng đâu!

Thôi Huệ định nói nữa nhưng Mai Quân Bích lên tiếng trước:

- Nếu như câu đó do người khác nói ra thì tiểu sinh có thể không tin. Nhưng đây lại là lời của Phó Giáo chủ, đương nhiên phải có trọng lượng khác hẳn! Nhưng tiểu sinh còn có một câu nữa cần thỉnh giáo, không biết Phó Giáo chủ có chịu trả lời cho không?

Với cách hỏi như vậy, Hồng Đăng Phu Nhân không có cách gì hơn đành hỏi lại:

- Tiểu huynh đệ còn có vấn đề gì hãy nói ra xem?

Mai Quân Bích hỏi:

- Phó Giáo chủ có thể cho biết quý Tổng đàn ở nơi nào không?

Thôi Huệ thấy Mai Quân Bích không chịu nghe lời mình, trong lòng vừa ghen tức vừa bất mãn, xì lên một tiếng.

Hồng Đăng Phu Nhân nghe câu hỏi của Mai Quân Bích chợt biến sắc, nhưng trấn tĩnh lại rất nhanh, cười đáp:

- Tiểu huynh đệ người đã hỏi như thế, đại thư cũng không cần giấu diếm nữa. Tổng đàn Huyền Nữ Giáo trên núi Lục Thiệu Sơn. Nhưng đại thư nhắc lại rằng việc Võ lão anh hùng mất tích chẳng liên quan gì đến Huyền Nữ Giáo chúng ta...

Mụ đứng một lát lại nói:

- Tiểu huynh đệ! Tuy rằng ngươi thân hoài tuyệt học, nhưng ngươi và Huyền Nữ Giáo không oán không cừ, tại sao phải tự chuốc lấy phiền phức?

Mai Quân Bích cười to đáp:

- Trên giang hồ trọng nhất là hai chữ nghĩa khí. Tiểu sinh đã quyết can thiệp vào việc của Võ lão anh hùng cho đến tận ngọn ngành. Nếu đúng như lời phu nhân nói, việc đó chẳng liên quan gì đến Huyền Nữ Giáo thì rất tốt. Nếu không, cho dù Lục Thiệu Sơn có là long đằm hổ huyết, tiểu sinh cũng nhất quyết phải vào đó một phen!

Hồng Đăng Phu Nhân nghe nói bụng thầm run, vội lắc đầu đáp:

- Tiểu huynh đệ có tin hay không là tùy ngươi. Đại thư nói đến đây là tận ý. Cáo biệt!

Nói xong chậm rãi bước đến bên kiệu.

Kiệu Tiền Tứ Sát đã bỏ đi, bốn tên hồng y thiếu nữ khác làm nhiệm vụ khiêng kiệu.

Còn lại mười hai tên khác tay giương cao hồng đăng tiền hô hậu ứng theo chiếc kiệu ruổi như bay rời khỏi hiện trường lao xuống núi.

Thôi Huệ nhìn theo Hồng Đăng Phu Nhân đi xa dần, cười nhạt nói:

- Yêu phụ đó quả là có ma lực! Nhất định sẽ có ngày cô nương sẽ đấu với nó một trận!

Sau khi người của Huyền Nữ Giáo đi khỏi, trên núi chợt lặng đi.

Ngay cả Thiết Quả Tiên cùng con khỉ Tiểu Lục Tử cũng đã lẳng lặng bỏ đi từ lúc nào không thấy nữa.

Chờ hồi lâu không thấy có ai nói gì, Thượng Quan Yến mới lên tiếng:

- Mai đại ca! Tiểu muội và Huệ thư thư đã cứu mười sáu vị thư muội ra khỏi địa thất hiện còn ở dưới núi. Chúng ta xuống đó xem!

Vừa lúc đó chợt nghe Mai Quân Bích quát lên:

- Kẻ nào lên lút ở đằng kia mà không chịu bước ra?

Thôi Huệ và Thượng Quan Yến nghe quát mới quay lại nhìn, đã thấy Cầm Nhi và Kiếm Nhi lao đến sau một tảng quái thạch.

Tiếng Cầm Nhi quát lên:

- Hừ! Còn một tiểu tặc trốn ở đây nữa!

Lại nghe có người rên lên một tiếng, sau đó hai tên thư đồng kéo một tên hắc y hán tử đến.

Tên này vừa thấy Mai Quân Bích mặt đã xanh mét như tàu lá, vội vàng quỳ xuống dập đầu nói:

- Tiểu nhân nguyên là thợ săn trong núi bị Ca Lạc Sơn Trang bắt làm nô bộc. Bởi thấy bọn chúng làm những chuyện thương thiên hại lý như vậy, nhiều lần định trốn đi nhưng chưa có cơ hội. Mới rồi thấy đại Trang chủ chạy trốn, tiểu nhân thừa cơ không ai chú ý trốn sau một tảng quái thạch định trốn khỏi Ca Lạc Sơn Trang, nhưng không qua được nhãn thần của công tử gia. Nói thật không dám giấu, xin công tử gia tha mạng!

Thôi Huệ bước lên nói:

- Cô nương có việc muốn hỏi người. Chỉ cần trả lời cho thật, đương nhiên người sẽ được tha mạng muốn đi đâu thì đi.

Tên hắc y hán tử vừa lạy vừa đáp:

- Xin cô nương cứ hỏi. Tiểu nhân biết gì xin nói hết.

Thôi Huệ nghiêm khắc nhìn hắc hoi:

- Người ở Ca Lạc Sơn Trang, vậy có biết chúng vừa bắt một lão nhân giam giữ ở đâu không?

Hắc y hán tử gật đầu rồi rít:

- Có! Tiểu nhân có biết! Có phải một lão anh hùng ngoài năm mươi tuổi râu tóc bạc không? Tiểu nhân còn có hân hạnh đưa cơm cho lão nhân gia một ngày nữa!

Thượng Quan Yến vội chạy đến gần gấp giọng hỏi:

- Ngoài công của ta ở đâu? Nói nhanh lên!

Thôi Huệ đưa mắt lườm Mai Quân Bích một cái nói:

- Thế nào? Đại ca nghe ra rồi chứ? Thế mà Hồng Đăng Phu Nhân vừa rồi cứ mồm năm miệng mười phủ nhận huynh cũng cứ tin!

Tới đó, nàng quay sang tên hắc y hán tử hỏi:

- Nói đi! Võ lão anh hùng bị giam giữ ở đâu?

Tên hán tử trả lời:

- Vị đó bị giam ở trong một thạch thất bên dưới hoa viên hình bát giác.

Thôi Huệ hỏi tiếp:

- Đi tới thạch thất đó thế nào?

Tên hán tử lắc đầu bối rối đáp:

- Tiểu nhân... thật không biết đi vào đó thế nào cả!

Thôi Huệ quát lên:

- Vì sao? Chính ngươi vừa nói đã từng mang cơm cho Võ lão anh hùng trong một ngày rồi kia mà?

Tên hán tử sợ hãi nói:

- Tiểu nhân không dám nói dối nữa lời đâu! Ra vào lối đó đều do một tên tù nữ thân tín của đại tiểu thư quản lý, tiểu nhân không... không tự đi được. Nghe nói trong đó còn chứa nhiều của cải vàng bạc nên được coi là cấm địa. Bình thường...

Thôi Huệ sốt ruột ngắt lời:

- Ngươi cứ chỉ đường đến cửa là được!

Tên hán tử vội gật đầu:

- Dạ dạ! Cửa vào thạch thất trong hoa viên hình bát giác bên dưới chiếc lư hương lớn, chỉ cần ấn nút phát động cơ quan làm cho lư hương dịch đi là cửa bí mật sẽ lộ ra. Nhưng tiểu nhân không biết nút phát động nằm ở đâu, vì trước khi vào hoa sảnh đã bị bịt mắt.

Thôi Huệ gật đầu nói:

- Thôi được! Ngươi hãy đi trước dẫn đường!

Tên hán tử có vẻ miễn cưỡng đứng lên.

Mọi người theo hần xuống núi quay vào Ca Lạc Sơn Trang.

Xuống tới chân núi, Mai Quân Bích bảo Cẩm Nhi và Kiếm Nhi ở lại bảo vệ cho mười sáu thiếu nữ vừa được Thôi Huệ và Thượng Quan Yến cứu ra vì sợ chúng lại bị thủ hạ của Ca Lạc Sơn Trang ám hại, còn mình và Thôi Huệ, Thượng Quan Yến một lần nữa rồi theo tên hán tử chui vào thạch động.

Ca Lạc Sơn Trang vắng tanh không một bóng người.

Không lâu, họ vào tới hoa viên.

Mai Quân Bích định bước vào nhưng bị Thôi Huệ giữ lại:

- Mai đại ca đừng vội! Hoa viên này không bình thường đâu...

Thấy Mai Quân Bích nhìn mình có vẻ ngạc nhiên, nàng nói tiếp:

- Hôm trước muội đuổi theo một tên nha đầu vào trong hoa viên hình bát giác này, trong đó giống như mê cung vậy, đi mãi mà cứ thấy mình quẩn quanh một chỗ không sao thoát ra được. Bây giờ mới biết trong này bố trí kỳ môn trận, rất hối hận vì trước đây không học trận pháp của gia gia! Sau đó mùi hương từ lư hương bốc lên càng lúc càng nồng, chẳng bao lâu thì mê đi không biết gì nữa, tỉnh lại thì nhận thấy mình đã bị bắt.

Mai Quân Bích nghe nói nhớ ra rằng lần đầu vào Ca Lạc Sơn Trang mình cũng có đi qua hoa viên này, nhưng con khỉ Tiểu Lục Tử vòng ra xa không dám vào gần, bây giờ mới biết nó đã đánh hơi ra được mối nguy hiểm.

Nhìn kỹ lại thấy bên trong có rất nhiều loại hoa và cây cảnh bố trí theo bát quái môn là Càn, Khảm, Lương, Chấn, Tốn, Ly, Khôn và tám cửa Bát Đồ Trận là Hưu, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Tử, Kinh, Khai.

Hoa viên thoát nhìn thì không có gì đặc biệt, nhưng một khi đã lạc vào trong đó thì trời đất xoay chuyển không sao nhận ra phương hướng gì nữa.

Mai Quân Bích đã từng nghiên cứu các loại trận đồ không ít, vừa nhìn đã nhận ra đây chỉ là loại Bát Trận Đồ thông thường.

Chàng quan sát một lúc rồi quay lại nói:

- Trận này chỉ án theo bát quái sinh khắc mà thôi, hai vị tiểu muội cứ theo ngu huynh là được!

Rồi nhìn tên hán tử nói:

- Bây giờ nếu người không muốn đi cùng chúng ta thì có thể đi được rồi!

Tên hán tử ngẫm nghĩ một lát rồi lắc đầu đáp:

- Tiểu nhân xin theo ba vị cho đến khi cứu được lão anh hùng ra!

Chẳng biết hán tử có ý đồ tốt đó thật hay vì những thứ vàng bạc châu báu cất trong mật thất mà hán tử nghe nói đến?

Nhưng ít nhất hán tử nhận lời đi theo vì thấy vị công tử và hai thiếu nữ kiều diễm này không có vẻ gì là đe dọa mình, trái lại còn rất có thiện ý.

Mai Quân Bích dẫn Thôi Huệ và Thượng Quan Yến theo cửa Sinh đi vào hoa viên, quay phải rẽ trái len lỏi giữa các luống hoa mà đi, quả nhiên không gặp trở ngại gì.

Giữa hoa viên lát bằng đá phiến trơn như mỡ, chính giữa đặt một chiếc lư hương lớn cao tới năm thước bằng cổ đồng.

Nếu cửa bí mật nằm ngay dưới chiếc lư đồng này mà không tìm được nút mở cửa cơ quan thì ai có thần lực đánh bại được chiếc lư đồng nặng mấy ngàn cân này cho nói đổ nghiêng đi để phá nổi động khẩu?

Mai Quân Bích quan sát chiếc lư hương, đoán rằng nút bấm phát động cơ quan tất phải trên những chỗ chạm hoa văn.

Thôi Huệ cũng bước tới ngồi xổm xuống quan sát.

Trên lư đồng chạm khắc rất nhiều hình thù cổ quái.

Nàng còn chưa kịp chạm tay vào thì chợt thấy từ chín cái miệng của con thú kỳ dị chín đầu chạm trên chiếc lư đồng thời phun ra chín luồng khói màu vàng!

Lập tức bốc ra một thứ mùi thơm nồng lan tỏa ra không gian.

Thôi Huệ vội vàng nhảy lùi lại cả trượng, hốt hoảng kêu lên:

- Mai đại ca và Yến muội nhanh lùi ra! Đó là mê hương đấy!

Thực ra Mai Quân Bích cũng đã phát hiện được kéo Thượng Quan Yến lùi lại đứng chắn trước hai thiếu nữ, hai tay áo liên tục phất ra.

Những đám khói vàng bị quạt ngược lại tản đi, thế nhưng Mai Quân Bích ngừng lại là con thú chín đầu đó lại tiếp tục phun ra không dứt!

May rằng sau thời gian chừng một tuần trà, con quái thú dừng lại không phun khói ra nữa.

Mai Quân Bích thở phào một hơi nói:

- Thật đáng sợ!

Thượng Quan Yến chỉ lo nghĩ đến ngoại công hiện đang bị giam cầm ngay dưới địa thất nên rất sốt ruột.

Vừa thấy khói không phun ra nữa, nàng vội vàng đâm bổ đến gần chiếc lư hương ra sức đẩy.

Nhưng sức của Thượng Quan Yến so với chiếc lư hương nặng mấy ngàn cân thì có khác gì chuồn chuồn lay trụ đá?

Chẳng những chiếc lư không dịch chuyển một phân nào mà nàng còn bị đẩy lùi lại một bước.

Thôi Huệ thấy vậy liền nói:

- Yến muội đừng động vào nó. Có thể chiếc lư đó còn có cơ quan nào khác cũng nên. Chúng ta cần phải xem xét cho cẩn thận.

Nói xong bước đến gần lấy ra một ống hỏa cụ đánh lửa lên vừa soi vừa nhìn thật kỹ khắp chiếc lư.

Qua một hồi lâu, nàng không sao xác định được đâu là nơi điều khiển cơ quan làm mở cửa mật đạo.

Thượng Quan Yến lo lắng nói:

- Huệ thư! Không mở được cửa thì làm thế nào? Chúng ta hợp lực lật chiếc lư này đi có được không?

Thôi Huệ cười đáp:

- Yến muội. Việc đó không dễ đâu! Chiếc lư đồng này nặng đến mấy nghìn cân, ai có thần lực di chuyển được nó?

Mai Quân Bích chợt bước tới gần lên tiếng:

- Hai muội hãy tránh ra để ngu huynh thử xem!

Thôi Huệ tuy không tin chàng có khả năng dụng lực hoặc chuồng làm chuyển dịch được chiếc lư, nhưng ngoài cách đó ra chỉ e không còn phương pháp nào khác, vừa kéo Thượng Quan Yến lùi lại vừa dặn thêm một câu:

- Mai đại ca hãy cẩn thận!

Giọng nàng rất quan thiết.

Mai Quân Bích cười đáp:

- Huệ muội yên tâm đi, sẽ không việc gì đâu!

Dứt lời đứng thành thế chữ "Đinh", tả chuồng đưa lên ngực, lòng bàn tay hướng ra ngoài, vận khí Đan Điền tụ công vào tay phải.

Chàng thi triển tuyệt học Phật môn Ban Nhược Thần Công đẩy nội lực sang chiếc lư to lớn.

Thôi Huệ, Thượng Quan Yến và tên hắc y hán tử nhìn chàng không chớp mắt, giống như cả ba đang tiếp thêm sức lực cho chàng vậy!

Thời gian chậm rãi qua đi, chiếc lư vẫn đứng sừng sững bất động.

Tấm áo bạch bào của Mai Quân Bích căng phồng lên, mặt đỏ bừng, mồ hôi lấm tấm trên trán.

Hiển nhiên chàng đã vận nội lực lên tới đỉnh điểm.

Đột nhiên chàng quát to một tiếng, hữu chưởng đánh mạnh ra!

“Rầm!”

Chiếc lư đồng to lớn bị đẩy nghiêng đi tiếp đó là hàng loạt tiếng ầm ầm vang dội, mặt đất rung chuyển...

Thượng Quan Yển và tên hắc y hán tử bất giác nhảy lùi lại mấy bước, chỉ riêng Thôi Huệ là vẫn đứng nguyên, há hốc mồm miệng nhìn Mai Quân Bích.

Cuối cùng chiếc lư đổ sầm xuống, đất đá bắn lên tung tóe, những chuỗi tiếng nổ vẫn phát ra làm chấn động cả sơn cốc.

Khi khói bụi lắng dần, mọi người kinh hoàng nhìn lại mới thấy chiếc lư đồng cao năm thước to đến ba người ôm bằng đồng khối nặng mấy ngàn cân đổ kênh ra cách chỗ đứng lúc đầu tới một trượng làm cây cối đổ ngổn ngang, tạo thành một cái hố rộng!

Ngay dưới chân lư lúc trước xuất hiện một động khẩu vuông vắn rộng chừng bốn thước, nhìn xuống tối om.

Thượng Quan Yển mở to đôi mắt đen láy đầy kinh hoàng nhìn Mai Quân Bích như nhìn vật lạ, cuối cùng nhảy cẫng lên nói:

- Ui chao! Quả thật Mai đại ca đánh đổ cả chiếc lư vĩ đại như thế! Khiếp thật!

Rồi kéo tay Thôi Huệ rồi rít nói:

- Nhất định ngoại công bị giam trong này rồi! Huệ thư! Mau cùng tiểu muội xuống cứu lão nhân gia đi!

Thôi Huệ cũng đang nóng lòng cứu người, liền đưa ống hỏa cụ cho tên hắc y hán tử nói:

- Người đã từng vào đây đưa cơm cho Võ lão anh hùng tắt thông thuộc đường, hãy đi trước đi!

Tên hán tử dạ một tiếng, cầm lấy ống hỏa tập chui ngay xuống hầm.

Nhưng hán tử vừa bước xuống chợt nghe phát ra những tiếng vút vút tiếp liền và mười mấy vệt hàn tinh từ dưới mặt đạo bắn lên!

Tên hán tử không đề phòng, mà trong trường hợp đó có đề phòng chẳng nữa cũng không tránh kịp!

Hắn rú lên một tiếng thê thảm, buông rơi ống hỏa tập ngã ngửa ra phía sau đập đầu vào miệng hố.

Mai Quân Bích vội cầm lấy ống hỏa cụ cúi xuống nhìn thấy trên ngực tên hắc y hán tử bị cắm mấy mũi tên, mặt tím đen lại.

Hiển nhiên hắn bị trúng tên độc và đã tuyệt khí!

Chàng đứng thẳng lên nổi giận nói:

- Cơ quan trong mật đạo này bố trí thật hiểm độc!

Rồi quay lại bảo Thôi Huệ:

- Huệ muội theo ta xuống dưới đó xem!

Thôi Huệ do dự nói:

- Mai đại ca... từ từ hãy xuống!

Mai Quân Bích cười nói:

- Thứ đồ chơi đó mà làm gì được ta chứ?

Nói xong nhảy xuống miệng hang.

Trong mật đạo tối om nhờ có ánh lửa mà sáng lên.

Thôi Huệ kéo tay Thượng Quan Yến nói:

- Mai đại ca đi trước rồi, chúng ta cũng xuống thôi!

Hai người rút trường kiếm cầm tay thận trọng tiến xuống.

Từ động khẩu dẫn xuống có tới gần năm mươi bậc đá, tiếp đến là thông đạo cũng được xây bằng thanh thạch rất kiên cố.

Xuống hết thạch cấp, ba người đi chưa được bao xa thì tới một ngã tư.

Họ không rẽ mà cứ đi thẳng.

Đi thêm vài trượng nữa, thấy bên trái có một thạch thất khá lớn, còn bên phải có tới hai thạch thất nhưng nhỏ hơn.

Tất cả cửa đều đóng kín.

Mai Quân Bích đưa ống hỏa cụ lên soi, trầm ngâm suy tính một lúc rồi hướng sang gian thạch thất bên trái.

Cánh cửa sắt khá kiên cố nhưng không khóa mà chỉ khép lại.

Mai Quân Bích đánh bung cánh cửa sắt bước vào bên trong.

Lập tức mùi uế khí bốc lên nồng nặc giống như mùi của xác chết đang thối rữa khiến người ta phải buồn nôn.

Mai Quân Bích cố giữ cho khỏi nôn ộc ra, soi đèn nhìn.

Gian thạch thất rất rộng rãi chất đầy các thứ binh khí đủ loại, sát bức tường xếp hàng chục chiếc lu lớn nhỏ cao thấp khác nhau, nhiều chiếc đủ chỗ cho một hai người ngồi lọt vào trong.

Mùi thối bốc ra từ những chiếc lu đó.

Mai Quân Bích nghĩ thầm:

- "Chắc trong này chứa loại dược mà cho người ta không thối rữa, nhờ thế mà có những xác chết cứng đờ ngoài địa đạo kia!"

Chợt nghe rắc một tiếng!

Thượng Quan Yến sợ hãi thét lên rồi kéo Thôi Huệ lùi lại!

Mai Quân Bích quay lại hỏi:

- Cái gì thế?

Thôi Huệ cúi xuống nhìn kỹ rồi cười đáp:

- Không có gì! Chẳng qua Yến muội giẫm phải một cái đầu lâu làm nó vỡ đi nên sợ quá đó thôi!

Thượng Quan Yến run giọng nói:

- Mai đại ca! Trong đây không có người, đi nơi khác tìm ngoại công đi!

Hải thiếu nữ lùi ra thông đạo.

Mai Quân Bích lăm bắm:

- Thứ tàn hại này để làm gì?

Nói xong vung chưởng đánh vỡ tan mười mấy chiếc hũ rồi mới quay ra.

Hai gian thạch thất bên phải cũng có thiết môn chắc chắn nhưng cũng không khóa, một phòng cửa chỉ khép lại, còn phòng kia mở toang.

Ba người ghé vào thạch thất mở cửa nhưng bên trong vắng hoe chẳng có vật gì, bốc lên mùi ẩm thấp, chắc từ lâu không ai ghé vào.

Mai Quân Bích đẩy cửa vào phòng thứ hai, thấy trong phòng có một mâm thức ăn còn ăn dở đặt ngay giữa nền đất bên cạnh một ổ nằm lót bằng cỏ.

Trong phòng không có người, cũng chẳng có giường tủ bàn ghế gì.

Mai Quân Bích soi đèn nhìn kỹ, nhận ra mâm thức ăn chưa được ăn hết bỏ lại chưa lâu, thậm chí bình trà còn nóng!

Thôi Huệ nhíu mày hỏi:

- Mai đại ca! Có khả năng đây là phòng giam Võ lão anh hùng không?

Mai Quân Bích trầm ngâm đáp:

- Ngu huynh sợ rằng...

Không chờ chàng nói hết, Thượng Quan Yến lo lắng hỏi, giọng gần như khóc:

- Mai đại ca! Ngoại công gặp phải chuyện bất trắc gì rồi sao?

Mai Quân Bích lắc đầu đáp:

- Bất trắc thì không... nhưng có lẽ người của Ca Lạc Sơn Trang đã mang theo ngoại công trốn đi theo một lối đi bí mật nào đó.

Thôi Huệ tiếp lời:

- Mai đại ca nói rất đúng! Chẳng trách nào bọn chúng đi không còn một tên mà phía ngoài động khẩu không gặp tên nào cả.

Thượng Quan Yến bỗng khóc òa lên.

Mai Quân Bích buông lời an ủi:

- Yến muội đừng khóc nữa. Chắc rằng chúng chưa chạy xa đâu! Chúng ta tìm đường truy theo!

Thượng Quan Yến liền ra khỏi phòng trở lại theo lối vừa vào.

Thôi Huệ chạy tới giữ lại nói:

- Yển muội đừng vội! Mai đại ca đã nói chúng bỏ đi cả mà bên ngoài không gặp một tên nào, muội không nghe sao? Như vậy tất chúng phải theo một mật lộ nào khác thông được ra ngoài. Chúng ta phải tìm cho được lối đi bí mật đó mới đuổi kịp được chúng!

Nhưng thông đạo phía trước đã tận cùng, họ quay lại nhưng không theo đường cũ mà đến ngã tư thì rẽ sang bên tay trái đi tiếp.

Mai Quân Bích cầm ống hỏa cựa đi trước, hai thiếu nữ theo sau.

Thông đạo tương đối hẹp và rất xa, tuy tối om nhưng không thấy ngột ngột quá.

Đi chừng hai mươi trượng thì ngoặt sang trái, thêm một đoạn xa nữa lại ngoặt sang tay phải.

Mặc dù cả ba người đều rất thận trọng, mắt chăm chăm nhìn phía trước, vận sẵn công lực sẵn sàng đối phó với mọi bất trắc nhưng đi rất lâu vẫn không gặp trở ngại gì, cũng không thấy có cơ quan mai phục.

Hơn nữa từ ngã tư trở đi không có bất kỳ lối rẽ nào khác nên họ không sợ bị lạc đường.

Qua khác nhiều khúc ngoặt quanh co, thông đạo chợt thẳng lại và rộng ra, cuối cùng tới một bức tường đá chắn ngang.

Thông đạo tới đây là hết.

Trên bức vách đá có hai cánh cửa sắt đen sì đóng chặt, trên cửa treo một tấm biển bằng gỗ lớn chừng hai thước.

Mai Quân Bích soi đèn lên xem, thấy trên tấm biển viết mấy chữ:

"Đệ tử bốn giáo không được vượt qua cửa này."

Chàng giao ống hỏa cựa cho Thôi Huệ rồi vận lực đẩy mạnh vào cánh cửa nhưng không nhúc nhích.

Mai Quân Bích thử đẩy mạnh hai cánh cửa sắt nhưng không chút nhúc nhích, liền lấy Côn Ngô Kiếm ra, nhắm chính xác khe cửa chính giữa chém bổ xuống.

Côn Ngô Kiếm chém sắt như bùn, lại có thêm thần lực của Mai Quân Bích thì lo gì không đứt?

Chỉ nghe choang một tiếng, khe cửa bị chẻ dọc một đường, chốt sắt bên ngoài đứt tung, hai cánh cửa mở bật ra.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>